

KIOKAN

NEČEKANÝ POLIBEK

Petra Martišková

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2024

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-225-6

Prolog

„Nesnáším tě!“ zavrčela jsem a ze všech sil se snažila zadržet zrádné slzy, které se draly ven. Nehodlala jsem před ní ukázat svou slabost. Navíc by si to mohla celé špatně vyložit. Mně osobně totiž byla fuk. Kašlala na mě celý můj život, ale že tohle udělala tátovi, to jí nikdy neodpustím!

„Alex, já ti to vysvětlím,“ snažila se, ale já se na ni podívala s veškerým opovržením, které jsem cítila.

„Nenamáhej se!“ Popadla jsem z věšáku bundu a třískla za sebou dveřmi. Schody jsem brala po dvou. Potřebovala jsem odtud pryč, tak daleko, jak jsem jen mohla.

Pro mámu jsem jen jeden velký omyl, na který bohužel přišla moc pozdě, a tak mě s největším sebezapřením porodila a pak hodila na krk tátovi, aby mohla dál nerušeně budovat kariéru. Ale pořád jsem věřila, i když není zrovna mateřský typ, že alespoň tátu opravdu miluje. Jenže jak se ukázalo, už jsme ji nebavili ani jeden.

„Alex, pochop mě, tohle je nabídka, která přijde jednou za život,“ zněla mi v hlavě v ozvěně její slova, ale já to nechtěla chápat. Ne po tom všem, čím jsme si kvůli ní s tátou prošli. Ne teď, když byl táta nejzranitelnější.

Do poslední chvíle jsem věřila, že to odmítne, nebo aspoň vezme tátu s sebou. Jenže nás hodila přes palubu oba dva.

„Až se tam zabydlím, přiletíte za mnou. Slibuju. Maturovat už budeš ve Státech.“

Pche, to určitě! Jako bych nevěděla, že tam letí s tím slizounem Kamilem, co po ní slintá od chvíle, kdy se stal jejím šéfem. A vůbec ho neštvte, že je máma o patnáct let starší!

Vyběhla jsem na setmělou ulici, která zela prázdnotou. Kdo by taky bloumal městem o Štědrém večeru? Temné kouty osvětlovala nazdobená okna paneláků. Ve většině z nich zběsile blikala světýlka, po balkonech šplhali hodně nepovedení Santové a korunu tomu všemu nasadila paní Vašková z vedlejšího vchodu, která vánoční řetězy seskládala do obřího kosočtverce, který teď blikal do tmy, jako by se mi vysmíval.

Mohly jsme se s Denisou potřhat smíchy, když jsme to viděly poprvé.

„Měly bychom jí to říct,“ snažila jsem se a vlastně mi bylo paní Vaškové skoro líto, ale Denisa rezolutně odmítla.

„Blázníš? Takovou originální výzdobu jen tak někdo nemá!“ Nelenila a udělala si pár fotek. Tu nejlepší z nich pak naházela na všechny své sítě a přidala k tomu popisek *Pravý duch Vánoc aneb Kam si je můžete strčit*.

Jestli existoval v reálném světě opravdový Grinch, pak to byla moje nejlepší kamarádka. Zatímco já Vánoce milovala, ona je nesnášela. Chápala jsem ji. Nejspíš kdybych vyrůstala v dětském domově a pravidelně zůstávala o Vánocích sama jen s dalšími dvěma dětmi, které si nikdo nevzal na svátky domů, taky bych je nenáviděla.

Bylo nám sedm, když mi to řekla, a pamatuju si to, jako by to bylo dneska. Bezelstně jsem se jí zeptala, jak si užila vánoční prázdniny a co dostala pod stromeček, a čekala, jak mi bude vyprávět o pohádkách, cukroví a návštěvách u babiček a hlavně o hromadě dárků, která pravidelně čekala pod stromečkem na mě. Jenže Denisa

pokrčila nevzrušeně rameny a řekla, že žádný pitomý Vánoce neslaví. Teprve o rok později mi přiznala, jak smutný každý Vánoce jsou, když se dětský domov vyprázdní a ona tam zůstane skoro sama. Další rok jsem rodiče přesvědčila, abychom si ji vzali na svátky k nám. A tak už to zůstalo. Teda až do těch letošních.

Letos se mě mamka už někdy v listopadu zeptala, jestli by mi nevadilo, kdybychom jednou oslavili Vánoce jen my tři, jako rodina. A já husa si myslela, že jen touží po tom strávit těch pár hodin, co si dovolí vzít z práce volno, se mnou a s tátou. Už jsem se zmínila, jak moc naivní jsem byla? Nestála o večer s námi, nechtěla jen mít svědky, až nás bude posílat přesně tam, kam poslala Denisa i paní Vašková celé Vánoce.

Běžela jsem ulicí a hlavou se mi jako němý film promítaly obrázky z mého dětství. Zatímco jiné holky chodily v růžových šatičkách s dokonale spletenými copy do baletu nebo na piano a tahaly s sebou všude barbíny, já v teplákovce se dvěma culíky, co mi táta udělal pomocí vysavače, hrála hokej a ve volném čase ležela pod autem a sledovala ho, jak opravuje převodovky a mění olej. Řídit mě naučil, sotva jsem dosáhla na brzdu a plyn, a po stromech jsem lezla líp než všichni kluci z naší třídy. Důsledek toho, že moje máma byla úspěšná producentka a tvrdě si šla za svými sny. Nezastavila ji ani maličkost v mé podobě. A tak jsem vyrůstala s tátou, který se mi snažil její nepřítomnost všemožně vynahradiť. Jen to bylo tak nějak chlapsky. Takže jsem nikdy neměla jedinou panenku, ale na policiče sbírku angličáků, neviděla jsem jedinej animák, ale znala zpaměti všechny díly Rychle a zběsile a milovala filmy s Dwaynem Johnsonem.

Zvykla jsem si na to, že se máma vrací domů v noci, a někdy ani to ne. Ale pořád tady byla. Teď se však

chystala odletět a já i táta jsme věděli, že to nebude na pár měsíců, jak tvrdošíjně opakovala pořád dokola. Chystala se nás opustit, jen nám to nechtěla říct. A já místo toho, abych ječela na ni, se utrhovala na tátu.

„Proč jsi něco neudělal? Proč jsi ji nezastavil?“ vyčítala jsem mu a on mě se smutkem vepsaným ve tváři pohladil po vlasech.

„Alex, zlato, nemůžeš nikoho donutit, aby tě miloval.“

„Ale můžeš ji donutit, aby zůstala.“

„A prožít zbytek života ve strachu, že jednoho dne zmizí?“

„Tak ji necháš zmizet bez boje?“

„Ten boj nemám v tuhle chvíli šanci vyhrát, a když se přestaneš vztekat, uvidíš to taky.“

Naštvaně jsem nafoukla tváře.

„Já se nevztekám. Co je špatného na tom, že chci, aby máma zůstala doma?“

„Nic, vážně nic, Alex. Jenže to musí chtít i ona. A to právě teď nechce. Chce jít. Nebudu jí bránit ve štěstí.“

„Jasně, takže jsi to prostě vzdal!“ mračila jsem se a věděla, že to vůči němu není fér. Ale když nechtěl bojovat za svou lásku on, musela jsem já.

Táta se na dlouhou chvíli odmlčel. Už jsem ani nedoufala, že něco řekne.

„Když ji nechám jít tam, kam ji právě teď srdce táhne, možná zjistí, že jí chybím a že chce být se mnou,“ řekl tak potichu, že jsem musela natahovat uši, abych mu vůbec rozuměla.

Při vzpomínce na smutek vepsaný v jeho tváři, když ta slova říkal, jsem vztekle praštila do sloupu a tlačítko u přechodu pro chodce mačkala tak zběsile, až jsem si zlomila nehet.

Vzdal to! Ani se nesnažil o ni bojovat! Jak mám potom věřit v lásku, když ti dva, kteří by mi měli jít příkladem,

to právě teď zabalili? Bez hádek, bez slz, bez jediné emoce. Teda alespoň na mámině straně.

Nevěděla jsem, kam běžím, ale nepřekvapilo mě, když jsem skončila před dvoupatrovým domem ve staré zástavbě města. Potřebovala jsem ho. Jeho objetí, jeho polibky, jeho ujištění, že láska vážně existuje, i když pro tátu s mámou už je ztracená. Vyběhla jsem schody a z kapsy vylovila klíč, který mi dal Nik s návrhem, ať se k němu nastěhuju.

„Šílíš? Je mi sedmnáct, Niku!“ smála jsem se mu tehdy, ale on nevzrušeně pokrčil rameny.

„Věk je jenom číslo. Co je špatného na tom, že chci bejt s tebou? Žijeme jenom jednou, Alex, tak proč čekat, když vím, že to je přesně to, co chci?“

„Niku?“ zavolala jsem do útrob bytu a skopla boty. Předpokládala jsem, že ho najdu v obýváku u televize, jak paří hry nebo kouká na nějakej seriál. To byla jeho obvyklá zábava, když zrovna nebyl na focení, ve škole nebo na tréninku.

Pořád ještě jsem nemohla uvěřit, že si vybral zrovna mě. Obyčejnou holku, co sotva přelezla hranici sto šedesáti centimetrů, když on sám fotil pro ty nejprestižnější časopisy a předváděl pro návrháře zvukných jmen, přitom studoval práva a hrál skvěle hokej. Jak jinak. Tam jsme se seznámili. A byla to setkáváčka jak z romantického filmu. Já se hnala pozdě na trénink a přehlídla poslední schod. Kdyby nebylo Nika, rozplácla bych se tam přede všemi na gumové podložce jak široká, tak dlouhá. Jenže Nik mě chytil a se svým krásně pokrývavým úsměvem prohodil: „Doufám, že bruslíš líp, než chodíš. Rozbít tenhle nos by byla vážně škoda.“ Cvrknul mě do zmiňovaného nosu a já se nezmohla na jediné slovo, jen jsem zírala do jeho nádherného obličejce a zoufale doufala, že moje mozkové buňky přestanou slintat

nad jeho zelenýma očima a smyslnými rty a vymyslí nějakou kloudnou odpověď.

Marně.

A tak Nik udělal něco, co jsem nečekala ani v tom nejdivočejším snu. Jednoduše mě políbil.

„Co to...?!“ dostala jsem ze sebe konečně, a on se smíchem zvedl ruce v sebeobraně.

„Promiň, ale byla jsi v šoku. Musel jsem něco udělat.“

Na tváři mi při té vzpomínce pohrával úsměv. Nik byl jediné světlo v mém právě teď hodně temném světě. Ale v obýváku nebyl. Televize byla stopnutá v půlce dílu Zaklínače a na stole se povalovaly krabice z Nikovy oblíbené asijské restaurace. Štědrovečerní večeře jak stehno, fakt. Ale rozuměla jsem mu. Jeho rodiče vlastnili modelingovou agenturu a lítali po celém světě. Nik bydlel sám už od patnácti a Vánoce zrovna dvakrát nebaštil. Trávil je buď s rodiči někde v teple, nebo sám doma.

Už zbývalo jen jediné místo, kde mohl být – ložnice. Vpadla jsem do ní a spustila: „Promiň, ale já nevěděla, kam jinam jít, tohle byly ty nejhorší Vánoce a...“ Další slova mi však zamrzla na rtech.

Nik byl opravdu v ložnici.

Ale nebyl tam sám!

„Alex,“ vydechl překvapeně. „Nečekal jsem tě. Říkala jsi, že máte rodinné Vánoce.“

„Oh, jasně, promiň, moje chyba,“ ušklíbla jsem se ironicky a otočila se na patě.

„Alex, počkej!“ vyběhl za mnou, naštěstí měl dost slušnosti, aby si natáhl boxerky. Chytil mě za ruku. „To není...“

„Hlavně tu větu nedokončuj, že to není tak, jak to vypadá.“ Vytáhla jsem z kapsy klíč a vtiskla mu ho do dlaně.

„Tohle už nebudu potřebovat. Můžeš to dát jí,“ kývla jsem hlavou za něj. „Za domov bude určitě ráda.“

„Alex! Já... my... neplánovali jsme to... omlouvám se... to ty pitomý Vánoce... já... byla jsem osamělá.“

„Tak sis řekla, že bys mohla dostat mýho kluka?“

„To bych ti nikdy neudělala.“

Potlačila jsem nutkání se hystericky rozesmát.

„Vážně? V tom případě ti něco dost zásadního uniká, nemyslíš?“ kývla jsem k Nikovu nahému vymakanému hrudníku, na kterém byly jasně patrné stopy rudé rtěnky, a polštáři, který ona tiskla k sobě, aby zakryla všechno to, co by normálně schovalo oblečení.

„Nic to pro nás neznamenal, věř mi! Potřebovali jsme jen upustit páru. Já přece vím, že je tvůj.“

„Upustit páru?“ zopakovala jsem a nevěřičně zavrtěla hlavou. „Nech si ho. Teď už je jenom tvůj, Deniso. Já už ho nechci. A jestli vás můžu o něco poprosit, smažte si oba moje číslo z telefonu.“

S těmi slovy jsem vyběhla dnes už podruhé se slzami v očích na ulici. Jenže tentokrát jsem neměla kam jít. Opřela jsem se zády o vstupní dveře a pak se po nich svezla na zem. V hlavě mi hučelo, po tvářích se kutálely slzy a já bojovala o každý nádech. Zoufale se mi nedostávalo dechu.

Tři ze tří.

Tomu říkám slušná bilance.

Tři lidi, na kterých mi záleželo nejvíc na světě, a každý z nich mi zabodl do srdce svůj vlastní nůž. Vlastně mě překvapovalo, že jsem dokázala vstát a jít. Sice jsem neměla tušení kam, ale šla jsem.

Pryč od Nika, který tvrdil, že jsem jeho všechno. Pche, princátko, co si užívalo luxusu a očividně oblboval i jiné.

Pryč od Denisy, o které jsem si až doteď fakt myslela, že je moje nejlepší kamarádka. Věděla o mně úplně všechno, i to, jak moc jsem byla do Nika blázen.

Pryč od mámy, která by mě měla milovat, ale v jejím kariérou naplněném životě už na mou maličkost jaksi nezbývalo místo.

Pryč.

Prostě jenom pryč...

Velký holky nebulí

Alex

„Do háje! Sakra! To si snad ze mě už děláš prdel?“ stočila jsem pohled k blankytně modré obloze. „Vážně nemáš nikoho jiného, na koho bys kydal?“ vztekala jsem se v duchu.

„Já se strašně omlouvám, slečno. Neviděla jsem vás. Oblečení vám samozřejmě uhradím,“ dušovala se postarší paní, která do mě na ulici vrazila a vyrazila mi z ruky kelímek s kafem, které se mi v podobě hnědé skvrny právě vpíjelo do bílých letních šatů. Mých oblíbených šatů!

Z kabelky jsem vyhrabala balení papírových kapesníků a snažila se skvrny zbavit, ale spíš jsem ji ještě víc rozmazávala.

„Nebo vám alespoň přispěju na čistírnu,“ snažila se paní. Lovila z tašky peněženku, ale já s díky odmítla. Nemohla, chudák, tušit, že se ten nahoře rozhodl, že mi ze života udělá peklo. Nebo aspoň se o to poslední měsíce vážně dost intenzivně snažil.

„To je dobrý,“ ujistila jsem ji. Prázdný kelímek od oříškového latté jsem vyhodila do popelnice a vyrazila nejkratší cestou k domovu.

Vpadla jsem do prázdného bytu, vyměnila šaty za triko a strčila je pod vodu. Ale ani teplá voda s mýdlem si se skvrnou barvy čokolády nedokázala poradit. Naštvaně

jsem se svým oblíbeným kouskem švihla do kouta, svezla se na zem a hlavu opřela o zeď.

Už to bylo osm měsíců.

Osm měsíců od mámina útěku do Ameriky.

Osm měsíců od Denisiny zrady.

Osm měsíců od Nikova podvodu.

Osm nekonečných měsíců, ve kterých jsem se snažila každé ráno najít důvod vstát z postele.

Osm měsíců, kdy jsem každý den doufala, že se máma vrátí, nebo alespoň odpoví na nějakou moji zprávu či zmeškaný hovor.

Osm měsíců, kdy jsem si přála zmizet někde v časoprostoru a vrátit se, až pohled na vysmátou Denisu plazící se po Nikovi nebude tak strašně moc bolet.

Osm měsíců od chvíle, kdy jsem si zakázala uronit pro jakéhokoliv kluka byt' jen jednu jedinou slzu.

Osm měsíců, kdy jsem přetrpěla cestu na letiště s mámou, pro kterou jsme, sotva prošla turniketem, kam nás už bez letenky nepustili, přestali existovat. Ale až k nám doléhal její zvonivý smích, to jak se smála nějakému pitomému vtípku, co jí rval do hlavy ten slizoun Kamil.

Osm měsíců, kdy jsem se po Vánocích vrátila do školy a třídy, ve které jsem sdílela lavici s Denisou. Sice se tomu moje tělo bránilo natolik, že jsem na dva týdny odpadla s brutální angínou, ale nakonec jsem do školy stejně musela. S hlavou hrdě vztyčenou jsem si přestěhovala svoje věci od Denisy k Leontýně, třídní šprtce, se kterou se skoro nikdo nebavil. Pro mě jasná volba, raději v první lavici s ní než v poslední s holkou, kterou jsem pustila do svého života tak jako nikdy nikoho, a ona mi za to na oplátku přebírala kluka.

„Alex, neblbni,“ snažila se mě přesvědčit. „Jak dlouho jsme nejlepší kamarádky? Celou věčnost! To přece nemůžeme zahodit kvůli nějakému klukovi.“

„Vážně? Tak mě sleduj!“ prohlásila jsem ledově a odkráčela pryč ze třídy i ze školy. Měla jsem svou první neomluvenou absenci a bylo mi to fuk. Neměla jsem chuť poslouchat její omluvy a sliby.

Navíc jí to „kamarádění“ moc dlouho nevydrželo. Už druhý den ji do školy doprovázel Nik a na rozloučenou ji políbil tak vášnivě, až jsem se bála, že si to rozdají přímo v závěji sněhu. Do školy jsem prchala tak rychle, div jsem se nepřerazila. Poslední, o co jsem stála, bylo nechat se přistihnout, jak na ně zhrzeně zírám.

Tolik k našemu přátelství.

Od té doby jsem pro ni byla vzduch. Nosila se chodbami školy, za sebou v závěsu holky, co hltaly každou kravinu, co vypustila z pusy, a sledovaly ji skoro s nábožnou úctou. A já v té zmalované kreatuře v botách na vysokých jehlách marně hledala smutnou osamělou holku, která toužila po tom mít normální domov, a kterou jsem kdysi znala.

Pak už za mnou přišla jen jednou jedinkrát a v hodně slabé chvílce. Bylo to v březnu a počkala si na mě po tréninku před zimním stadionem.

Snažila jsem se předstírat, že ji nevidím, ale zavolala na mě: „Alex!“

„Ztratila ses? Nik měl trénink včera,“ oznámila jsem jí studeně.

Denisa se odlepila od zdi, o kterou se opírala, a vystoupila ze stínu do světla lampy. Oči měla rozmazané a nos červený. Brečela.

„Vlastně jsem přišla za tebou. Dlužím ti omluvu,“ popotáhla nosem.

„Věř mi, TY mi vážně nic nedlužíš,“ ujistila jsem ji a chtěla odejít, ale ona mě popadla za ruku.

„Jestli můžeš, promiň mi to. Omlouvám se za to, co jsem ti provedla. Chovala jsem se jako husa.“ Po tváři jí sklouzla slza, ale mě nedojímala.

„Co po mně chceš, Deniso?“

„Nechal mě,“ přiznala konečně, odkud vítr vane.

„A ode mě čekáš, že tě budu utěšovat?“ ušklíbla jsem se a ona se napřímila v ramenou.

„Jen jsem se chtěla omluvit.“

„Jo,“ řekla jsem bez zájmu a nechala ji tam stát.

Druhý den ve škole už byla zase za hvězdu a mě přehlížela jako širé lány.

Teď po osmi měsících jsem se naučila znovu dýchat, aniž by se mi dech zadržával v hrdle. Dokázala jsem jít na stadion, aniž bych se obezřetně rozhlížela, jestli ho někde neuvidím. Přestala jsem každý den hypnotizovat mobil ve snaze přimět ho zazvonit, ani jsem nelezla co deset minut do mailu doufajíc, že v něm najdu nějakou zprávu od mámy.

Zvládla jsem prolézt třeták na gymplu s vyznamenáním, s holkama z týmu jsme vyhrály už třetí pohár v řadě a já si odnesla trofej za nejvíc bodů. Odmakala jsem měsíc na brigádě v kavárně a ustála i to, když se tam objevil Nik s nějakou nohatou blondýnkou po boku. Užila si dva týdny s tátou u moře, kde jsme se potápěli, blbli na skútrech a vyráželi objevovat širé moře na lodi. Srpnové společné soustředění, kde se Nikovi nedalo vyhnout, jsem zvládla jako profík. A to všechno bez jediné slzičky. Velký holky nebulí, no ne?

Moje srdce rozervané na tisíc miniaturních kousků, který by ještě nedávno zpátky neposkládal ani ten nejzarytější milovník lega, se začínalo hojit. Pomalu, ale jistě.

„Alex?!“ táta se vřítíl do bytu s mým jménem na rtech. Když mě uviděl sedět na zemi, jeho tvář se stáhla obavami.

Tenhle výraz jsem viděla tolikrát, že umět aspoň trochu malovat, dokázala bych ho zachytit do těch nejmenších detailů.

Rychle ke mně přiklekl a zběžně přejížděl pohledem, jestli jsem celá. „Stalo se ti něco?“

„Tati, jsem v pohodě,“ ujistila jsem ho.

„Tak proč sedíš na zemi vedle koupelny?“ nechápal.

„Prala jsem.“

Starost byla pryč, ve tváři mu ji nahradilo pobavení. „Mám zavolat psychologa, myslíš, že jsi utrpěla doživotní újmu? Ne počkej, raději na sociálku, nahlásíme to jako dětskou práci?“ vtípkoval. „Řekni si.“

Zavrtěla jsem nad ním se smíchem hlavou. Už dlouho jsem ho neviděla takhle veselého. I když se hodně snažil tvářit, že je v pohodě, ve chvílích, kdy si myslel, že je sám, shodil masku, co měl připravenou pro každého včetně mě, a v jeho tváři byl vepsaný všechny smutek světa.

„Nestihla jsem uvařit, před chvílí jsem přišla z kavárny, ale dej mi pár minut, udělám aspoň těstovinový salát.“ Hrabala jsem se rychle na nohy.

„Sakra, já dočista zapomněl, dneska jsem na řadě já,“ prohrábl si táta rozpačitě vlasy. „Ale víš co, mám nápad. Co kdybychom zašli na pizzu? Nebo do asijské na rohu? Pojd', milá dcero,“ objal mě kolem ramen, „dneska tě zvu na večeři.“

„Večeře venku? Něco slavíme?“ zavětrila jsem, protože to u nás byla vzácnost.

Venku jsme jedli jen při zvláštních příležitostech, když měl jeden z nás narozeniny nebo svátek, o vysvědčení nebo naposledy, když táta dostal nabídku na novou práci.

„Dostal jsem takovej nápad a rád bych ho s tebou probral,“ mrknul na mě a nadšení z něj úplně čišelo.

Copak bych mu to mohla odepřít?

Hodila jsem na sebe čisté šaty, nazula sandálky a poděkovala tátovi úklonkou, když mi dal galantně přednost ve dveřích. Nasměrovala jsem ho k pizzerii.

„A já myslel, že máš radši asijskou,“ podivoval se táta mému výběru.

To jsem měla. Do jisté doby. Ale to jsem mu nehodlala vyprávět. A tak jsem mu povídala o dnešní brigádě a on mně na oplátku o práci, ve které, jak se zdálo, byl fakt spokojený. V restauraci jsem si objednala pizzu Hawaii, za což jsem sklidila pohrdavý úsměšek a průpovídku, že to jsme mohli jít do cukrárny, a ještě se dožadoval souhlasu od mladého číšníka, který si mě změřil hodně pronikavým pohledem, když tvrdil, že ananas nemá na pizze co dělat.

„Uf, už nemůžu,“ utřela jsem si ruce i pusou do ubrousku a opřela se do pohodlného křesílka.

Táta do sebe naládoval svou pizzu a pak dojedl i tu moji.

„Najednou ti ananas nevadí,“ smála jsem se mu a on huhlal s plnou pusou, že to přece nevyhodí a jestli tuším, kolik ho to stojí námahy, aby na ni vydělal.

„Něco jsi se mnou chtěl probrat,“ připomněla jsem mu, když nám sympatický číšník odnesl prázdné talíře a nabídl kávu.

Táta vytáhl z tašky notebook, něco v něm chvíli hledal. Pak ho otočil tak, abych do něj viděla. Na obrázku byla nějaká chalupa.

„Chceš jet na dovolenou?“ zeptala jsem se nechápavě. Bezmyšlenkovitě jsem proklikávala obrázky docela hezkého domku s naprosto dokonalou pecí, obrovskou zahradou a rybníkem hned za domem.

„Co tomu říkáš?“ zajímalo ho.

„Je to hezký, ale vážně chceš jet na dovolenou na vesnici? Ty, kterej nevydržíš hodinu v klidu? Co bys tam dělal?“

„Chci ho koupit,“ vyhrkl nadšeně.

„Cože?“ vytřeštila jsem na něj oči.

„Chci ho koupit,“ zopakoval a oči mu po dlouhé době jiskřily nadšením. „Možná je na čase, abychom nechali Prahu za sebou a začali někde jinde úplně znovu, co říkáš?“

„Chceš odejít z Prahy? Přestěhovat se? Do nějaký chalupy?“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co se mi právě snažil říct.

„Zaprvý to není chalupa, ale plnohodnotnej barák se všemi vymoženostmi, který k životu potřebujeme, a zadruhý jo, chci se odstěhovat. Ale pochopím, když řekneš ne, je mi jasný, že to pro tebe není tak snadný jako pro mě, kterého tady nic nedrží,“ dával mi na výběr a já byla v pokušení poslat ho do háje i s celým stěhováním, jenže v jednom se mýlil. Ani mě v Praze nic nedrželo. A čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc se mi ten nápad zamlouval. Po osmi měsících, kdy se máma neuráčila mi ani jednou zavolat nebo napsat pitomej mail, jsem si nedělala iluze, že by se v nejbližší době chystala vrátit. Sice před odletem tvrdila, že až dokončí film, na kterém pracuje, přiletíme za ní na premiéru, jenže o to jsem zase neměla zájem já. A nemuset se každý den na tréninku potkávat s Nikem, který za mnou sice přišel a chtěl se udobřit, ale já ho poslala do háje, takže se do krve urazil a pak si dával setsakra záležet, abych ho pokaždé viděla s novou krasotinkou, taky nebylo k zahození.

Táta, jako by vycítil, co se ve mně odehrává, mě pohladil po ruce a usmál se. „Můžeme se tam jenom zajet podívat. A když to bude fajn, mohla bys přestoupit na gympl tam, teda musela bys dojíždět asi deset minut do města, ale mají tam i hokejový tým. Když se ti tam nebude líbit, prostě na to zapomeneme.“

„Proč ne?“ svolila jsem. „Můžeme na to mrknout.“

„Tak třeba zítra?“ zeptal se s tak velkou nadějí v hlase, že jsem neměla sílu mu odmítnout.

„Fajn,“ přikývla jsem opatrně, „ale jenom podívat,“ upozornila jsem ho. Nechávala jsem si prostor, kdybych to chtěla vzít zpátky.

Táta roztáhl rty do širokého úsměvu. „Jasně! Jenom se podívat.“